

Sygn. akt III KO 7/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 sierpnia 2015r.

zażalenia W. P.

na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 2015r., sygn. akt III KO 7/15, o odmowie przyjęcia wniosku skazanego z dnia 14 stycznia 2015r. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 10 listopada 2011r., sygn. akt II AKa 52/11, na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 3 k.p.k.

postanowił :

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego odmówił przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania karnego w sprawie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku wobec faktu, że skazany pouczony o obowiązku sporządzenia i wniesienia tego pisma przez podmiot profesjonalny i wezwany do uzupełnienia braku formalnego w określonym terminie nie zrealizował tego wymogu. W zażaleniu W. P. zaprezentował argumentację, w której podważał rzetelność znajdującej się w aktach sprawy opinii o braku podstaw do wznowienia postępowania sporządzonej przez obrońcę z urzędu. Wytykając braki tego pisma procesowego, skarżący podjął również polemikę z jego wnioskiem końcowym.

Zarzuty kierowane pod adresem opinii adw. P. K. nie pozostały niedostrzeżone, czego dowodem jest pismo skierowane do obrońcy z urzędu (k.

66) oraz przedstawione w odpowiedzi stanowisko (k. 69). Zastrzeżenia skazanego nie znalazły jednak w sprawie potwierdzenia. Konsekwencją ustaleń w tym przedmiocie było wydanie zarządzenia z dnia 10 czerwca 2015r. (k. 71-73). W jego uzasadnieniu zawarty został obszerny wywód objaśniający podstawy nieuwzględnienia wniosku o wyznaczenie z urzędu kolejnego obrońcy akcentujący, że subiektywne oceny skazanego nie mogą być podstawą takiego żądania ani też nie dezawuuują samej opinii. Obecnie nie ma potrzeby ponownego przytaczania tej argumentacji, zwłaszcza że dla oceny zasadności zaskarżonego zarządzenia powyższe okoliczności pozostają irrelewantne. Kluczowym i zarazem bezspornym pozostaje natomiast fakt nieuzupełnienia przez W. P. braku formalnego, do czego został zobligowany w trybie art. 120 § 1 k.p.k. zarządzeniem z 10 czerwca 2015r. (k. 74). Niewywiązanie się z tego obowiązku implikowało konsekwencje określone w § 2 *in fine* powyższego przepisu, dlatego też zaskarżone zarządzenie nie mogło zostać uchylone lub też – jak domaga się tego skarżący – zmienione.

Nadmienić należy, że odmowa przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania nie zamyka drogi do skutecznego ponownego złożenia takiego pisma procesowego. Przy spełnieniu wymogów formalno-prawnych skazany może to uczynić w każdym czasie.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.